

Harold staarde naar zijn spiegelbeeld in de badkamer alsof hij hoopte dat de zilveren vlakke hem antwoorden zou schenken die hij zelf maar niet vinden kon. Zijn doffe blauwgrijze ogen zagen niet alleen het gezicht van een man die moe was en ouder werd — rimpels, grijze haren, en dat kleine, ontsierende plukje in zijn oor dat hem altijd stoorde — maar ook een spiegeling van iets wat hij niet langer herkende: zichzelf.

De stoom van de douche die neerslaat op de spiegel vertroebelt langzaam Harolds' zicht. Hij ziet nog net een traan ontsnappen uit zijn ooghoek die slepend over zijn wat ingevallen wang op zijn droge lippen rolt. Het proeft zout. Een immens verdriet overspoelt hem. Harold wist zich, tot vandaag althans, kloek te houden. Hij was een man van rollen, maskers en façades. Zijn gevoelens waren altijd zorgvuldig verborgen gebleven, als een geheim dat niemand mocht ontdekken. Niet voor zijn vrouw Sophie, niet voor zijn kinderen, en al zeker niet voor zichzelf.

‘Harold, kom je?’

"Harold? Hoor je me?"

De stem van Sophie, helder en haast gebiedend, kwam van beneden. Ze stond daar, ongeduldig aan de trap, haar perfect gelakte nagels trommelend op de leuning. Sophie, immer de belichaming van uiterlijke perfectie — haar huid strak, haar nagels glanzend, en haar botox gepolijste glimlach — had weinig begrip voor introspectie of stilstand.

"Ik moet gaan!...Harold!"

Zijn trance werd abrupt verbroken. Hij voelde zich betrappt, niet door Sophie, maar door zijn eigen blik in de spiegel.

"Ja, wat is er?" riep hij terug, zijn stem schor.

"Wat doe je in godsnaam? Ik sta hier al uren te roepen!" Haar overdrijving, een tic waar hij al lang immuun voor was, drong nauwelijks tot hem door.

Sophie had een afspraak met de pedicure en wilde niet te laat komen. Sophie is een mooie vrouw die zich weet te verzorgen. Dat merkt Harold aan de bankrekening. Elke week een manicure, pedicure, massage, zonnebank en om de paar maanden botox injecties op plaatsen waar het leven van haar zijn ding niet meer mag doen. Maar dat is geen probleem. Ze verdienen beiden goed en hebben al hard gewerkt in hun leven. Dus een mens mag zichzelf verwennen, toch? Hoewel Harold vindt dat al die behandelingen net bewijzen dat Sophie zichzelf niet aanvaardt zoals ze is en dus kan je het toch onmogelijk jezelf verwennen noemen. Maar Harold deelt zijn mening niet met Sophie omdat hij weet dat er dan een discussie ontstaat die alleen maar meer zuur veeleer dan zuurstof in hun relatie brengt. De onenigheid met haar die hij vaak voelt, verschuilt hij achter een masker van peis en vree.

‘Oh, en waarom kom je dan niet gewoon even naar boven? Ik hoorde je niet met de douche aan.’

‘Daar heb ik geen tijd voor. Ik moet weg. Tot straks, oké?’

Voordat Harold kon antwoorden, hoorde hij de voordeur in het slot vallen.

Zijn hand greep instinctief naar zijn telefoon. Zijn vinger gleed naar een website, naar een soort troost die hij nauwelijks wilde begrijpen, laat staan toegeven. De beelden die opdoemden waren vurig seksueel, een ruwe echo van wat hij ooit met Sophie had gedeeld. Alleen, in deze digitale wereld, was er geen oordeel, geen verwachting. Hier kon hij zich verliezen in een fantasie waarin niets echt was, en toch alles aanvoelde als een vluchtige waarheid.

Toen hij klaar was, bleef hij zitten, zijn adem langzaam herstellend, terwijl een allesomvattende leegte hem omhulde. De spiegel was inmiddels helemaal beslagen. Zijn eigen spiegelbeeld, dat moment van confrontatie, was verdwenen. Harold stond op, rechte zijn rug en kleepte zich aan, maar iets in hem voelde verloren, alsof een stuk van zichzelf was verdampt. Met een gevoel van onbehagen stapte Harold zijn dag in en terwijl hij de deur achter zich sloot, wist hij dat deze dag anders was. Vandaag had iets in hem geroerd dat niet meer genegeerd kon worden. En hoewel de pijn scherp en onontkoombaar was, voelde het bijna als een vreemde bevrijding. Harold wist: hij kon niet langer doorgaan zoals hij deed. Er moest

iets veranderen. En misschien, heel misschien, was dat precies waar hij naar op weg was.

2

‘Dank je wel, Annabelle. Mijn dag begint weer goed dankzij jou!’

Harold inhaleert het aroma van de vers gezette koffie die Annabelle zojuist voor hem inschonk. De geur doet hem even glimlachen, een kort moment van warmte in de anders kille kantooromgeving. Annabelle, 54 jaar en een instituut binnen de firma, is Harold’s gelijke in dienstjaren. Waar zijn loopbaan een bliksemcarrière kende, bleef Annabelle trouw aan haar functie als koffiëmadam, een term die door haar eenvoud haast denigrerend klinkt, maar die Harold koestert als symbool van menselijkheid in een wereld van spreadsheets en cijfers.

Annabelle’s werk gaat veel verder dan het schenken van koffie. Haar zachte stem, nog zachter wanneer ze merkt dat iemand zich niet goed voelt, en haar vermogen om te luisteren zonder te oordelen, hebben talloze medewerkers door moeilijke momenten geloodst. Harold, die haar werk begrijpt zoals maar weinig anderen dat doen, heeft daarom haar rol nooit als triviaal gezien.

Toen de raad van bestuur in het kader van een ‘operatie kostenreductie’ suggereerde om alle koffiedames te vervangen door volautomatische machines, trok Harold zijn grens. Hij, doorgaans pragmatisch en bereid concessies te doen, weigerde deze ‘ontmenselijking’. Een machine kan espresso schenken, maar geen troost.

Tijdens een cruciale vergadering, waarin besparingen als ‘onvermijdelijk’ werden gepresenteerd, nam Harold het woord. Hij schilderde een wereld zonder Annabelle, zonder de kleine momentjes waarin ze de spanning tussen vergaderingen door subtiel wegnam. Met scherpe logica en een vleugje pathos toonde hij aan dat de productiviteit en het welzijn van medewerkers afhangt van dat menselijk contact. Niet alles laat zich in ROI berekenen,

stelde hij (een dure term die uitdrukt hoeveel iets meer opbrengt dan het kost). De raad van bestuur, gevoelig voor zijn onberispelijke onderbouwing, stemde schoorvoetend in.

Annabelle bleef. In een wereld die steeds sneller lijkt te draaien, is het behoud van kleine, eenvoudige dingen voor Harold een daad van verzet. Annabelle is geen koffiëmadam; ze is voor hem de stille hoedster van wat een kantoor menselijk maakt.

Sindsdien plaatst ze steevast een extra chocolaatje op Harold's schoteltje. Hij eet het niet; zijn diabetes laat het niet toe. Maar hij steekt het, zodra Annabelle zijn kantoor verlaat, ongemerkt in zijn aktetas, een stille erkenning van haar gebaar.

3

'Harold, heb je even?'

'Zeker, neem plaats.'

In zijn kantoor, een ruimte met een zorgvuldig uitgekozen inrichting die zijn succes en autoriteit subtiel moest uitstralen, zat Harold zoals altijd klaar voor gesprekken met zijn medewerkers. Hoewel hij zijn rol als mentor en vertrouweling met precisie trachtte te vervullen, voelde hij zich nutteloos en leeg. Leeg, als een vrucht die volledig is uitgeperst, haar sap geschonken aan een gulzige parasiet die, zodra ze alle levenskracht had onttrokken, haar met onverschillige achteloosheid in de vuilnisbak werpt.

Toen een medewerker hem eerder die week vroeg hoe hij alles in balans hield, perste Harold een geforceerde glimlach op zijn gezicht en antwoordde met een afgezaagd cliché. Het voelde als een ingestudeerd script, een rol die hij al jaren speelde zonder enige overtuiging. Maar wat als iemand door dat zorgvuldig opgebouwde masker heen zou kijken? Wat als ze zouden ontdekken dat de inspirerende leider, de rots in de branding, zelf wankelde, onzeker was en geen idee had hoe verder te gaan?

‘Wat kan ik voor je doen?’ vroeg Harold met zijn karakteristieke rustige stem, terwijl hij naar Hans keek, een van zijn meest getalenteerde medewerkers.

Hans was het soort persoon dat je meteen opviel, al wist je vaak niet precies waarom. Hij had een atletische bouw, met brede schouders die zowel kracht als vastberadenheid uitstraalden. Zijn donkerbruine haar was altijd net iets warrig, alsof hij zojuist een briljant idee had gekregen dat geen tijd liet voor een kam. Zijn ogen, een intrigerende mix van grijs en groen, hadden een scherpe, onderzoekende blik die leek door te dringen tot de kern van elk probleem. En lichte baardstoppels gaven hem een ontspannen, maar toch professionele uitstraling, terwijl een constante glimlach in de hoek van zijn mond hem toegankelijk maakte.

Karaktermatig was Hans een paradox: tegelijkertijd intens gefocust en opvallend relaxt. Hij had de gave om in stressvolle situaties de rust te bewaren en anderen op hun gemak te stellen. Een geboren probleemoplosser, hij genoot ervan complexe uitdagingen te ontrafelen, en zijn enthousiasme werkte vaak aanstekelijk. Toch was hij bescheiden en stond hij zelden op de voorgrond. Zijn ware passie lag in het begeleiden van anderen; hij zag het als zijn missie om zijn teamleden te laten groeien en excelleren.

Harold bewonderde Hans, niet alleen vanwege zijn talent, maar ook door de oprechte warmte en empathie die hij in zijn werk en relaties legde. Hij was niet zomaar een medewerker; hij was een rots in de branding, een inspiratiebron voor velen, en bovenal iemand waarop Harold altijd kon rekenen.

‘Wel,’ begon Hans aarzelend. ‘Ik heb een vervelende mededeling te doen. Ik vind het moeilijk je dit te zeggen, maar ik wil het persoonlijk doen omdat ik je erg respecteer.’

‘Oei, nu maak je me ongerust. Wat is er aan de hand?’

Hans rechtte zijn rug. ‘Om maar meteen met de deur in huis te vallen Harold: het spijt me, maar ik geef mijn ontslag.’

Harold verstijfde. Het leek alsof de wereld vertraagde. Eén gedachte overheerste: waarom?

‘Ik schrik Hans. Dit had ik totaal niet verwacht. Waarom?’

Hans keek hem aan, oprecht maar resoluut. 'Omdat ik me vast voel zitten. Niet door het werk zelf, want het bedrijf is fantastisch en jij bent een geweldige leider. Maar ik... ik wil mezelf uitdagen, andere horizons verkennen. En eerlijk gezegd, Harold, ik zie mezelf hier niet groeien op de manier die ik nodig heb.'

De woorden kwamen aan als een mokerslag. Harold, de man die altijd wist hoe hij mensen moest inspireren en vasthouden, stond ineens met lege handen. Hij slikte, knikte en zette een begripvolle glimlach op.

'Ik begrijp het,' zei hij na een ongemakkelijke stilte. En terwijl hij sprak, voelde hij een golf van schaamte en herkenning. Hans' woorden resoneerden met een deel van hem dat hij te lang had genegeerd. Ook Harold voelde zich gevangen, maar terwijl Hans de moed vond om voor verandering te kiezen, klitte Harold zichzelf aan een web van verantwoordelijkheden en verplichtingen die hem verlamden, al heel zijn leven lang.

Terwijl Hans zijn vertrek toelichtte, knikte Harold afwezig en leek hij aandachtig te luisteren, maar zijn gedachten waren al lang afgedwaald. Was dit gesprek een spiegel die zijn eigen leven weerspiegelde? Hans had de moed getoond om een stap te zetten die Harold nooit had durven nemen. Een golf van emoties overspoelde hem—een complexe mix van bewondering om Hans' lef en een scherpe, onontkoombare jaloezie om wat hij zelf niet had durven doen.

Wanneer Hans zijn kantoor verliet, bleef Harold roerloos achter. Zijn blik gleed naar de foto's op zijn bureau: zijn vrouw, zijn kinderen, en het bedrijfsteam. Elk beeld ademde trots en prestaties, maar in de stilte begonnen de verhalen die ze vertelden te wankelen. Achter elke glimlach, elke herinnering, school een vraag die hij nooit had durven stellen: "*Waar ben ik gebleven?*"

Die avond, toen het huis stil was en Sophie en de kinderen al sliepen, nam Harold een schrift uit een lade. Met een diepe zucht zette hij de pen op papier. De eerste woorden kwamen moeizaam, alsof ze door een barrière van jaren aan onderdrukte emoties moesten breken. Maar langzaam stroomden ze naar buiten. Hij schreef over de angsten die hij had weggestopt, de twijfels die hij

had genegeerd, en een diep verlangen naar betekenis dat hij niet langer kon ontkennen.

Met elke zin voelde hij iets verschuiven—een emotionele ontlading die hem eerst kwetsbaar maakte, maar daarna een onverwacht sprankje hoop bracht.

Misschien, dacht Harold, was dit niet alleen Hans' nieuwe begin. Misschien was het ook het mijne.

4

‘Wat denk je van Martinique? Of Mauritius? Daar zijn prachtige hotels, we kunnen een boot huren en met de kinderen duiken en allerlei leuke dingen ondernemen,’ zei Sophie, haar stem licht en hoopvol. Ze glimlachte terwijl ze de koffie inschonk, haar blik even naar de kinderen in de woonkamer glijdend. Het plannen van zulke trips gaf haar energie; het was haar manier om de familie te verbinden en mooie herinneringen te creëren.

Harold staarde in zijn kop koffie, alsof het zwarte oppervlak een antwoord zou bieden. ‘Ik weet het niet, Sophie. Moeten we ons daar nu mee bezig houden? Ik heb momenteel andere dingen aan mijn hoofd.’

Sophie's ogen versmalden, haar houding verstijfde. ‘Hoezo, andere dingen? Vind je onze vakanties niet belangrijk dan?’ Haar stem had een scherp randje gekregen, een subtiele waarschuwing dat ze een serieus antwoord verwachtte. Ze voelde zich altijd geraakt wanneer hij haar enthousiasme ontmoette met afstandelijkheid.

Harold wist dat hij nu voorzichtig moest zijn om te voorkomen dat het gesprek zou escaleren. ‘Tja,’ begon hij, langzaam zijn woorden kiezend, ‘soms voelt het voor mij aan als een kortstondige vlucht uit de realiteit.’

‘Wat krijgen we nu?’ Haar toon veranderde, een mengeling van irritatie en ongeloof. *Hoezo een vlucht?* dacht ze. Was het niet haar

taak om het gezin wat kleur en vreugde te geven, juist als de dagelijkse sleur zo zwaar op hem leek te drukken?

Hij zuchtte. 'Oh, laat maar. Vergeet wat ik zei. Ik ben er gewoon niet helemaal bij.'

'Dat is wel heel duidelijk! Wat scheelt er met je, Harold?' Haar vraag klonk eerder als een uitdaging dan als een oprechte uitnodiging. Ze had totaal geen zin om in zijn binnenwereld te duiken, maar verlangde simpelweg naar helderheid, naar een einde aan de spanning.

'Niets hoor, gewoon wat teveel op mijn bordje op het werk,' loog hij. 'Sorry dat ik zo reageerde. Is het goed als we morgen de volgende reisbestemming bespreken? Vandaag wil ik naar het bedrijf om wat achterstand in te halen.'

Sophie's mondhoeken zakten naar beneden. 'Maar het is zaterdag!' zei ze, haar stem hoog en scherp. 'Je weet dat de kinderen enkel in het weekend hier zijn en ik zou hen graag verrassen met onze volgende bestemming.'

'Zoals ik al zei, ik heb veel werk. Laat ons morgen op een ontspannen manier over de vakantie praten, want dat lukt me nu niet.'

Ze rolde met haar ogen, zichtbaar gefrustreerd. *Altijd dat werk*, dacht ze. 'Als dat de enige manier is waarop jij er met je gedachten bij kunt zijn, dan heb ik geen keuze zeker? Blijf je straks eten?'

'Misschien. Maar houd maar rekening met niet. Dat is het makkelijkst.'

De stilte die volgde was zwaar en ongemakkelijk. Sophie's vork kraste met veel kracht over haar bord, een geluid dat haar irritatie nog meer volume gaf.

Harold stond op, trok zijn jas en pakte zijn tas zonder haar aan te kijken. Hij wist dat elk woord dat hij nu nog zou zeggen de situatie alleen maar zou verergeren. Terwijl hij de deur achter zich dichttrok, voelde hij de bekende zwaarte die hem al een tijdlang in zijn greep hield. Sophie bleef achter, haar gedachten dolend tussen

teleurstelling en het verlangen naar harmonie, en keek naar de nog halfvolle koffiekop die hij had achtergelaten.

5

Harold, gevangen in een draaikolk van zijn eigen twijfels, wist dat hij een gesprek met Sophie niet veel langer kon uitstellen. Maar hoe doe je dat als je niet eens weet wat je moet zeggen? Hoe verander je een leven dat je zelf hebt gebouwd maar dat voelt als een vreemd beklemmend huis waarin je verdwaald bent? Hoe vertel je haar dat je, ondanks alles wat je hebt bereikt, geen idee hebt wie je nog bent?

Met een zwaar hart draaide Harold de contactsleutel om. Naar waar hij reed, wist hij niet, maar het zou zeker niet het bedrijf worden. Alles wat hij wist, was dat hij weg moest. Weg van de vele verwachtingen, de monsterende blikken, het gewicht van zijn eigen rol in dit theater van werelds succes. Hij verlangde naar anonimiteit, naar een plek waar hij niemand hoefde te zijn, behalve zichzelf – wie dat ook nog mocht zijn.

De weg strekte zich uit als een grijze slang onder een barre winterhemel. Tranen stroomden over zijn wangen, zijn borst schokte oncontroleerbaar. Het verdriet kwam in golven, rauw en puur, als een rivier die haar bedding verloor. Hij moest de auto aan de kant zetten om een ongeluk te vermijden.

Zijn telefoon trilde op de passagiersstoel. Anne. Zijn dochter. Hij kon het scherm zien oplichten, haar naam. Harold wist dat ze het gesprek van die ochtend met Sophie had opgevangen. Haar zachte intuïtie, een gave die hij bewonderde maar soms ook als een last voelde, maakte haar gevoelig voor zijn stemmingen. Ze zou willen weten hoe het met hem ging. Maar Harold kon niet. Hij drukte het gesprek weg. Een minuut later hoorde hij de piep van een voicemail.

“Papa, is alles oké? Ik maak me een beetje zorgen. Laat je me snel iets weten? Doeï.”

Haar stem, zacht en teder, brak iets in hem. Terwijl haar woorden door zijn gedachten galmden, kwamen de tranen opnieuw. Het verdriet mengde zich met een diep schuldgevoel. Hoe kon hij zijn kinderen beschermen tegen de chaos die in hem woedde? Hij wilde hen sparen van het gewicht dat hij zelf dagelijks voelde – het gevoel opgesloten te zitten in een leven dat meer leek te nemen dan te geven. Maar hoe? Hoe bescherm je je kinderen tegen de wereld, wanneer je zelf al verloren bent in haar wirwar? Het leek alsof de enige manier om hen te sparen was door zichzelf op te offeren en de façade in stand te houden van de succesvolle ondernemer die ogenschijnlijk zowel professioneel als privé alles onder controle had.

Een tik op het raam deed hem opschrikken. Een oudere man keek hem bezorgd aan. Harold veegde snel zijn tranen weg, alsof zijn verdriet een misdaad was die hij moest verbergen. Hij deed zijn raampje omlaag.

“Gaat het, meneer?” vroeg de man vriendelijk. Zijn ogen straalden oprechte bezorgdheid uit.

Harold's woorden kwamen zonder nadenken. “Ja, ik... ik kreeg net een verdrietig telefoontje. Mijn moeder ligt op sterven.” De leugen voelde als een noodzakelijke mantel om zijn kwetsbaarheid te bedekken.

“Oh, wat verschrikkelijk,” antwoordde de man met een medeleven dat Harold bijna opnieuw deed huilen. “Veel sterkte. Maar mag ik u vragen hier even verderop te parkeren? We beginnen zo de kunstmarkt.”

Harold knikte mechanisch, alsof hij vanuit een droom handelde. “Ja, natuurlijk. Bedankt.”

Hij reed de auto naar een parkeerplaats verderop en schakelde de motor uit. Zijn handen bleven op het stuur rusten terwijl de stilte van het moment hem omhulde. Voor hem lagen mogelijkheden: de kunstmarkt inlopen en opgaan in de menigte, of blijven zitten en zichzelf ontmoeten in de spiegel van zijn gedachten.

Hij opende de deur van de auto en stapte naar buiten. Een frisse bries streek langs zijn gezicht, doordrenkt met de zoete geur van

warme wafels en de bittere tonen van versgezette koffie. Het plein omarmde hem met een drukte die zowel uitnodigend als vervreemdend aanvoelde. Harold aarzelde. Het liefst zou hij zich terugtrekken, verdwijnen in een wereld waar stilte en eenzaamheid zijn enige gezelschap waren. Maar diep van binnen voelde hij een zachte, bijna onhoorbare stem die hem aanspoorde om te blijven.

Het was geen stem van reden; het was intuïtie, een gids die hij al zo lang had genegeerd. Zijn ratio, zijn eeuwige metgezel en onverbiddelijke rechter, had hem altijd overtuigd dat elke stap een duidelijke en doordachte reden moest hebben, elke daad een gegarandeerd resultaat. Maar hier, op dit plein vol kunst en vreemden, vond Harold een moment van rebellie. Hij besloot niet langer te redeneren, maar te voelen. Misschien, dacht hij, zou hij tussen de kleuren, de klanken en de stemmen van deze kunstmarkt een schim vinden van wat ooit in hemzelf had geleefd: het vermogen om echte verbinding te voelen, niet alleen met anderen, maar vooral met het meest vergeten deel van zichzelf.

Hij liet zijn blik over de kraampjes dwalen, niet zoekend, open voor alles wat zich aandiende. Een vleugje hoop waagde zich in zijn borst. Misschien was dit moment, hoe klein en onbetekenend ook, het begin van iets groters – een stap terug naar het leven dat hij ooit hoopte te vinden. Een onverklaarbare gekke gedachte.

6

De lunchroom waar Sophie en Gisèle zaten, ademde een verfijnde, bijna Parijse sfeer. Kleine ronde tafeltjes met gietijzeren poten stonden dicht op elkaar, elk gedekt met spierwitte linnen servetten en eenvoudige maar elegante bloemstukken in delicate vaasjes. Het interieur werd verlicht door warme, goudkleurige lampen die zacht over de met oude tapijten beklede muren schemerden. Een grote spiegel, omlijst met verweerd koper, reflecteerde het rumoer van klanten en het getik van kopjes op schoteltjes. In de hoek van de ruimte speelde een jazzy pianomelodie zachtjes op de achtergrond, nauwelijks hoorbaar boven het geruis van gesprekken en het gezoem van de espressomachine.

Sophie zat op een elegante stoel met fluwelen bekleding, haar rug recht, maar haar schouders lichtjes naar voren gebogen, alsof ze het gewicht van haar gedachten fysiek droeg. Haar blauwe zijden blouse met subtiële bloemenprint gaf haar een zachte uitstraling, maar haar gezicht verraadde vermoeidheid. Ze speelde gedachteloos met de gouden armband om haar pols, de diamanten fonkelden in het licht op een ritme dat haar innerlijke onrust weerspiegelde.

Gisèle, Sophie's beste vriendin daarentegen, zat ontspannen achterover in haar stoel, haar houding zelfverzekerd en ongedwongen. Haar uitstraling was opvallend; haar platinablonde haar viel in een perfecte bob net boven haar kaaklijn, scherp en glanzend, alsof ze zojuist uit een modecampagne was gestapt. Haar scherpe jukbeenderen en perfect gevormde wenkbrauwen gaven haar een bijna ongenaakbare allure. Een strakke, smaragdgroene blazer, gecombineerd met zwarte sigarettenbroek en leren laarzen met een subtiële hak, onderstreepte haar stijlvol pragmatisme. Haar nagels waren perfect gelakt in een diepe bordeauxrode tint, die harmonieerde met de kleur van haar lippenstift. Ze had iets majestueus in haar manier van bewegen, iets wat ze graag extra onderstreepte in het bijzijn van Sophie.

"Harold doet de laatste tijd erg vreemd. Het is alsof zijn gedachten elders ronddwalen, alsof ik met een schim samenleef in plaats van met mijn man," verzuchtte Sophie, haar stem een mengeling van irritatie en bezorgdheid. Ze staaarde naar haar cappuccino, het melkschuim dat langzaam wegzakte in de donkere koffie leek het spiegelbeeld van haar eigen onzekerheid.

Gisèle hield haar vork even in de lucht voordat ze een hap van haar chocoladecake nam. Ze kauwde langzaam, bijna bedachtzaam, terwijl haar blik op Sophie bleef rusten. "Maak je je zorgen, Sophie?" vroeg ze uiteindelijk, haar toon luchtig, alsof ze over het weer praatte.

Sophie zuchtte diep en draaide haar armband opnieuw rond haar pols. "Ik weet het niet," zei ze uiteindelijk. "Het voelt alsof hij niet gelukkig is, maar hij durft het niet te zeggen. Misschien is het mijn verbeelding, maar iets klopt er niet."

"Waarom vraag je het hem dan niet gewoon?" Gisèle's toon was praktisch, zoals altijd, maar miste de zachte benadering die Sophie op dat moment nodig had. Het was Gisèle ten voeten uit: direct, zonder omwegen, en soms op het randje van botheid.

Sophie schudde haar hoofd en keek haar vriendin met vermoeide ogen aan. "Omdat ik bang ben," gaf ze toe. "Bang voor wat ik misschien te horen krijg. Een andere vrouw? Een midlifecrisis? En dat terwijl alles eindelijk op zijn plek valt. De hypotheek is afbetaald, ons leven is comfortabel. En nu, net nu we volop zouden kunnen genieten, lijkt Harold het niet meer te kunnen vinden."

Gisèle depte met een servet nonchalant de kruimels van haar lippen, haar gezicht ondoorgrondelijk. "Misschien overdrijf je," opperde ze, alsof het allemaal zo simpel was. "Het kan best dat hij stress heeft op zijn werk. Dat soort dingen gaan meestal vanzelf weer over."

"Nee," zei Sophie resoluut, haar ogen plots scherp. "Ik voel dat er iets anders speelt. Misschien vindt hij het niet leuk dat ik gestopt ben met mijn modeshows. Hij zei er niets van, maar het is niet alsof ik hem om toestemming vroeg. Ik bedoel, het is mijn leven."

Gisèle liet haar blik even over Sophie glijden, met een gezicht even leeg als het bordje voor haar. "Je hebt gelijk," zei ze uiteindelijk, haar woorden zorgvuldig uitgesproken. "Jij beslist over jouw leven. Als Harold daar niet mee om kan gaan, ligt het probleem bij hem. Wie van je houdt, blijft. Wie dat niet aankan, hoort niet bij je. Simpel."

De harde eenvoud van Gisèle's woorden bleef tussen hen in hangen, terwijl Sophie naar haar cappuccino bleef staren. Buiten dwarrelden bladeren langs het grote raam, meegevoerd door een frisse bries. Binnen had de pianomuziek een melancholische toon aangenomen, een passend achtergronddecor voor de twijfels die Sophie bleven achtervolgen.

Sophie zat alleen aan de keukentafel, haar vingers trommelden zachtjes tegen het houten blad. De stilte in huis voelde benauwend, alsof het gewicht van haar zorgen zich in de lege ruimte had genesteld. “Hij neemt niet op op zijn werk, en zijn mobiel schakelt direct naar het antwoordapparaat.” Het was alsof ze die woorden hardop moest zeggen om de waarheid ervan te laten doordringen. Niet dat ze Harold wilde controleren, maar de onrust die in haar maagstreek knaagde sinds haar gesprek met Gisèle, was moeilijk te negeren.

Haar gedachten dwaalden af naar Anne en Louis. Het weekend was altijd een verademing, een kans om haar kinderen weer even in huis te hebben nu ze door de week op kot zaten. Anne, in haar laatste jaar psychologie, leek volledig in haar element. Ze had net een bericht gestuurd over haar nieuwste onderzoek. *“Het is een complex, maar fascinerend onderwerp, mama. Kan niet wachten om er tijdens het diner over te praten!”* Sophie glimlachte zwakjes. Anne’s zelfverzekerdheid en enthousiasme waren bewonderenswaardig, maar Sophie wist ook dat haar dochter onder die schijnbare perfectie een constante behoefte voelde om zichzelf te bewijzen. Haar ambitie, hoe bewonderenswaardig ook, maakte Sophie soms ongerust. Ze zag veel van Harold in Anne – een eindeloze drang om te excelleren, misschien wel ten koste van eigen rust.

Louis was anders. Rustiger, bedachtzamer, maar ook minder zeker van zichzelf. Hij had haar vaak verbaasd met zijn praktische intelligentie en zijn gave om technische problemen moeiteloos op te lossen, maar hij droeg een bescheidenheid in zich die soms tegen onzekerheid aanhing. Sophie dacht terug aan hun gesprekken over zijn studiekeuze. Ze had geprobeerd hem te overtuigen om burgerlijk ingenieur te studeren, maar Louis had vastgehouden aan industrieel ingenieur.

“Mama, ik weet niet of ik burgerlijk aankan,” had hij gezegd, zijn grijsgroene ogen serieus en een tikkeltje onzeker. “Het is zwaarder, en ik wil geen jaren verspillen als het te veel blijkt te zijn.” Zijn eerlijkheid had Sophie geraakt en het feit dat hij de industriële studie praktischer en dus leuker vond, had haar geholpen makkelijker zijn keuze te aanvaarden. Zijn rustige vastberadenheid herinnerde haar aan zichzelf in haar jongere jaren, al leek Louis

minder zelfverzekerd dan zij altijd had geleken. Louis was ook geen dromer, maar een doener. Zijn bescheidenheid gaf hem een charmante, bijna ontwapenende eerlijkheid.

Sophie stond op en keek uit het raam naar de lege oprit. Een zucht ontsnapte haar lippen. Hoewel ze wist dat het wellicht geen goed idee was, besloot ze naar Harolds werk te rijden. Als hij daar was – zoals hij had beweerd – kon ze simpelweg vragen of hij vanavond zin had om met de kinderen in restaurant Angèle te eten. Daar hadden ze hun vaste tafeltje, een plek vol goede herinneringen. Maar als hij er niet was? Dan zou ze dat in stilte registreren, zonder direct conclusies te trekken.

De rit naar het bedrijf voelde eindeloos. Toen ze de parkeerplaats bereikte, voelde ze een steek van opluchting en angst tegelijk. Harolds auto stond er niet. Ze keek om zich heen, alsof ze hem elk moment verwachtte te zien verschijnen, maar het bleef stil. Sophie stapte uit en liep richting de glazen deuren van het kantoorgebouw. Binnen stond de receptioniste met weekenddienst, een jongedame met een vriendelijke glimlach die Sophie altijd begroette met een vleugje bewondering.

“Goedemiddag, mevrouw,” zei de receptioniste beleefd. “Bent u hier om meneer te spreken? Hij is er vandaag helaas niet.”

Het voelde alsof Sophie even haar adem inhield. “Oh, niet? Weet u waar hij is?” Haar stem klonk beheerst, maar de spanning schemerde door.

De receptioniste bleef haar glimlach vasthouden, maar Sophie zag een lichte aarzeling in haar ogen. “Nee, hij had vandaag alvast geen afspraken hier op kantoor,” zei ze, haar houding professioneel, hoewel ze het vreemd vond dat Sophie blijkbaar niet wist waar Harold was. “Kan ik hem iets doorgeven moest hij alsnog arriveren?”

Sophie glimlachte beleefd, terwijl haar gedachten door elkaar raasden. “Nee, dat hoeft niet. Dank je wel.” Ze draaide zich om en liep naar haar auto.

Toen ze instapte, voelde ze een mix van boosheid en wanhoop. Waar was hij? Wat hield hij voor haar verborgen? Ze staarde naar

haar telefoon en dacht aan het gesprek dat ze straks zou moeten voeren. Terwijl ze de motor startte, keek ze in de achteruitkijkspiegel. Haar blik was er een die haar verraste en verwarde tegelijk. De vrouw die haar terugstaarde, leek op het eerste gezicht dezelfde te zijn die ze al jaren kende: verzorgd, met een subtiel laagje blush die haar hoge jukbeenderen accentueerde en haar blauwe ogen liet oplichten. Maar wanneer ze langer keek, zag ze iets wat haar ongemakkelijk maakte: de onrust die in haar blik besloten lag. Haar ogen waren wijd open, bijna alsof ze hoopten een antwoord te vinden dat niet zou komen. Het besef dat Harold tegen haar had gelogen, dat hij niet op zijn werk was zoals hij had gezegd, zinderde door haar heen als een ijzige golf. Het was niet alleen de leugen zelf, maar wat die leek te impliceren: dat er iets was wat hij voor haar verborgen hield, iets wat haar vertrouwen in hem langzaam ondermijnde.

De vrouw die haar aanstaarde, was niet degene die ze zichzelf voorhield te zijn – rustig, zeker van zichzelf en in controle. In plaats daarvan zag ze spanning in haar gezicht: haar kaken strak gespannen, de fijne rimpels tussen haar wenkbrauwen die dieper leken dan anders. Haar lippen, die normaal een zachte glimlach droegen, stonden nu op elkaar geperst, alsof ze zich moest inhouden om niet uit te roepen wat haar werkelijk kwelde.

In haar blik lag niet alleen twijfel, maar ook een vleug van wanhoop. Ze probeerde de implicaties van Harold's gedrag niet te groot te maken, probeerde rationeel te blijven, maar de vragen in haar hoofd maalden onophoudelijk. Wat betekende dit? Waarom loog hij tegen haar? Was hij werkelijk zo ver van haar afgedreven zonder dat ze het doorhad?

Sophie staarde nog een moment naar haar spiegelbeeld, alsof ze hoopte dat het haar antwoorden zou geven, maar de vrouw in de achteruitkijkspiegel bleef zwijgen. Met een diepe zucht wendde ze haar blik af en startte de motor. Haar borst strak van een emotie die ze niet kon benoemen.